

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/815/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223208
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112223208.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35807598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, advokátska kancelária so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7C/232/2012-223 zo dňa 30.06.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, m e n í t a k , ž e k o n a n i e o n á v r h u n a v r h o v a t e ľ a n a p r e r u š e n i e k o n a n i a z a s t a v u j e .

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa zamietol a vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa zo dňa 26.06.2014 na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Zároveň zamietol v celom rozsahu návrh vo veci samej, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatňovanej navrhovateľom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci voči odporcovi, spôsobenej okresným súdom v konkrétnych exekučných konaniach tvrdeným nesprávnym úradným postupom a to zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. O trovách konania rozhodol tak, že náhradu trov konania odporcovi nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že podľa ust. § 112 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (O. s. p.) v záujme hospodárnosti konania uznesením č. k. 7C/232/2012-141 zo dňa 30.09.2013 spojil Okresný súd Banská Bystrica konania vedené na jeho súde pod sp. zn. 7C/232/2012, 7C/233/2012, 7C/234/2012, 7C/240/2012, 7C/241/2012, 7C/242/2012, 7C/244/2012, 7C/245/2012, 7C/246/2012, 7C/247/2012, 7C/248/2012 na spoločné konanie, ktoré od právoplatnosti tohto uznesenia vedie už len pod sp. zn. 7C/232/2012. Vo všetkých uvedených konaniach sa návrhom o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci doručenou okresnému súdu dňa 27.09.2012 domáhal navrhovateľ proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky konkrétne vyčíslených nárokov.

Súd vytýčil vo veci pojednávanie na deň 30.06.2014. Zástupca navrhovateľa predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 15.05.2014. Navrhovateľom tvrdené konanie Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa nepovažoval okresný súd za dôvod pre odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 O. s. p. , ani za dôvod pre prerušenie konania v zmysle § 109 O. s. p.. Zástupca navrhovateľa k žiadosti zo dňa 26.06.2014 o zrušenie pojednávania a prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti o porušení jeho práva na zákonného sudcu pripojil kópiu takejto sťažnosti v ktorej ale chýba dátum kedy bola napísaná a doklad o tom, či a kedy bola doručená Ústavnému súdu SR. Z pripojenej žiadosti tiež nevyplýva, kedy mal navrhovateľ mať vedomosť o dôvode odročenia pojednávania. Súd nezistil existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu a pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania, navrhovateľ opakovane uvádza tie isté skutočnosti ako dôvod prerušenia konania o ktorých už bolo rozhodnuté v tomto konaní dňa 19.12.2013 tak, že okresný súd návrh na prerušenie konania zamietol, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom.

Následne okresný súd vec prejednal na pojednávaní bez prítomnosti navrhovateľa (ust. § 101 ods. 2 O. s. p.). Vykonával dokazovanie oboznámením sa s pripojenými exekučnými spismi skutkovo a právne súvisiacimi s uplatneným nárokom navrhovateľa v spojených konaniach a to konkrétne s exekučnými spismi Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Er/1308/2010, 1Er/1199/2010, 2Er/89/2010, 4Er/1778/2010, 7Er/179/2010, 1Er/2086/2010, 6Er/502/2010, 4Er/1494/2010, 1Er/1723/2011, 4Er/2163/2010, a zistil, že vo všetkých exekučných konaniach vo vyššie uvedených konaniach došlo ku zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia z dôvodu, že nebola daná právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie vo veci (na vydanie exekučného titulu) z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky. Preto okresný súd vôbec nemohol vydať poverenie na vykonanie exekúcie a ani porušiť povinnosť, tak ako uvádza navrhovateľ - vydať poverenie do 15 dní, a lehotu na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia nebola zákonom stanovená. Okresný súd mal tiež preukázané, že niektoré žiadosti o udelenie poverenia (v odôvodnení ich okresný súd konkretizuje) boli doručené Okresnému súdu Banská Bystrica po dátume 01.06.2010 a teda vo vzťahu k exekučnému titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, zákonná pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia, respektíve zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia (vyplývajúca z ustanovenia § 44 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom od 01.02.2002 do 31.05.2010), neplatila.

Súd uzavrel, že nárok uplatnený navrhovateľom je neodôvodnený, pretože súd postupoval v súlade so zákonom, rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia sú právoplatné. Medziobdobie od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu v jednotlivých exekučných veciach do času, kedy exekučný súd žiadosť v tom ktorom konaní (v spojených veciach) zamietol, uvedené obdobie bolo potrebné na preskúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti navrhovateľom predloženého exekučného titulu z hľadiska ustanovení na ochranu spotrebiteľa. Exekučný súd sa musel predovšetkým zaoberať otázkou prípustnosti tej-ktorej exekúcie a v tomto smere plynulo konal. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe, ani ich oddeľovať.

Navrhovateľ nepreukázal ani ďalšie predpoklady úspešnosti návrhu, konkrétne vznik škody a príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a vznikom škody. Súdu predložený znalecký posudok Ekonomickej univerzity v Bratislave Znalecký ústav 1/2014 nepreukazuje škodu a jej výšku vzniknutú v príčinnej súvislosti s konkrétnymi exekučnými konaniami v prejednávanej veci.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že nemal preukázaný tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu a svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 151 ods. 2 O. s. p. . Úspešný odporca si uplatnil náhradu trov konania, ale trovy nevyčísľil, preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Namietal, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Tiež súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd o návrhu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., kedy skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám, súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a navrhovateľa nepočul podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania proti ktorému legálne pripustil odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. V ďalších dôvodoch odvolania sa žalobca zameriava na argumentáciu ohľadom existencie majetkovej škody a uviedol, že majetková škoda mu vznikla v súvislosti s udržiavaním a správou informačného systému a z titulu konkretizovaných výdavkov. Rozhodnutie súdu považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa vo veci samej zamietol a vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Vo výroku, ktorým súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol rozsudok podľa § 220 O. s. p. zmenil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože navrhovateľ nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučnom konaní.

Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Súdna prax sa však ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (napr. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 zo dňa 13.02.2013).

Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.). Pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným

postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolaie navrhovateľa nie je dôvodné.

Zo spojeného spisu okresného súdu vyplýva, že navrhovateľ sa samostatnými návrhmi na začatie konania voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. Navrhovateľ v každom návrhu navrhol vykonať dokazovanie len príslušným exekučným spisom okresného súdu a priamo v návrhu na začatie konania vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu. O námietke zaujatosti (ešte pred spojením vecí na spoločné konanie) riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonnú sudkyňu v tomto prípade JUDr. Amu Odalošovou, ktorej vec podľa rozvrhu práce v predmetných konaniach, ktoré boli spojené na spoločné konanie a ďalej sa vedú pod sp. zn. 7C/232/2012, z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisovej dokumentácie je tiež zrejmé, že okresný súd doručil návrh navrhovateľa odporcovi na vyjadrenie, že obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a vyjadrenie odporcu k návrhu riadne doručil navrhovateľovi prostredníctvom pošty. K spisu okresného súdu sú pripojené v napadnutom rozsudku uvedené konkrétne exekučné spisy ohľadne exekučného konania, v ktorom mala byť navrhovateľovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Odvolaia námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Uznesenie nadriadeného súdu bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu navrhovateľ v odvolaní neuviedol.

Opodstatnené nie sú ani argumenty navrhovateľa obsiahnuté v odvolaní, že mu okresný súd vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania a vykonaním dokazovania exekučným spisom v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie.

Navrhovateľ v odvolaní tvrdí, že napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd v rozpore so zákonom konal podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti navrhovateľa. Súd podľa tvrdenia navrhovateľa ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu.

Z obsahu spisu je zrejmé, že súd nariadil termín pojednávania na deň 30.06.2014 o 11.20 hod., pričom predvolanie naň bolo riadne doručené obom účastníkom konania (právny zástupca navrhovateľa predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 15.05.2014). Odporca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním doručeným súdu dňa 27.06.2014, pričom nežiadal odročiť pojednávanie z dôvodu svojej neprítomnosti. Dňa 26.06.2014 doručil navrhovateľ okresnému súdu podanie nazvané „Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ a žiadal nariadené pojednávanie zrušiť až do konečného konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu, o sťažnosti navrhovateľa, ktorá mala byť podaná na Ústavný súd SR a z tohto istého dôvodu žiadal konanie vedené pod sp. zn. 7C/232/2012 prerušiť. Okresný súd

žiadosť „na zrušenie pojednávania“ posudzoval ako návrh na odročenie pojednávania v zmysle § 119 O. s. p., pričom dospel k záveru, že zákonné podmienky stanovené v tomto ustanovení pre odročenie pojednávania splnené nie sú z dôvodov, ktoré okresný súd podrobne uvádza a vysvetľuje v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd v tomto rozhodnutí na ne odkazuje, pretože sa s nimi stotožňuje v celom rozsahu. Tvrdenie navrhovateľa, že požiadal súd o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov a ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní nezodpovedá skutočnosti.

Boli splnené všetky zákonné predpoklady pre postup súdu v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p., na prejednanie veci bez prítomnosti účastníka konania.

Rovnako je nedôvodný argument odvolateľa, že súd nepoučil účastníkov v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. pred tým, ako vo veci meritórne rozhodol. Poučenie súdu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. bolo obsiahnuté v predvolaní na pojednávanie, čo súd konštatoval a zápisnične zaznamenal aj na pojednávaní konanom dňa 30.06.2014 pred tým, ako vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené.

Odvolacie dôvody navrhovateľa, že nesprávnym postupom súdu došlo „k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom“ sú neopodstatnené. Okresný súd síce vykonal dokazovanie mimo pojednávania (§ 122 ods. 1 O. s. p.), toto však pozostávalo len s oboznámením sa s exekučným spisom, ktorý ako dôkaz navhol vykonať samotný navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania s tým, že navrhovateľ bol účastníkom uvedeného exekučného konania a teda obsah exekučného spisu z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o jej zamietnutí mu bol nepochybne známy, pretože z exekučného spisu vyplýva, že všetky rozhodnutia boli navrhovateľovi riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal.

Obsahu spisu nezodpovedá navrhovateľom namietaná skutočnosť, že súd mal vyvodiť adekvátne procesné následky zo skutočnosti, že sa navrhovateľ k návrhu nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., a preto mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. Tento argument navrhovateľa je zmätočný, nakoľko po tom, čo súd doručil odporcovi návrh spolu s prílohami, odporca zaslal súdu rozsiahle stanovisko k návrhu a k uplatnenému nároku (stanovisko je súčasťou spisu).

Nakoniec navrhovateľ v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ani v tomto smere však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu okresnému súdu nič vytknúť. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vo výroku ktorým súd rozhodol vo veci samej a vo výroku o trovách konania.

Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Keď odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 26.06.2014 zamietol, odvolací súd vychádzal z toho, že za existujúceho skutkového stavu, kedy je nepochybné, že v priebehu daného konania už bolo právoplatne rozhodnuté o prerušení konania na podklade tých istých skutočností, ktoré opakovane uvádza navrhovateľ aj v návrhu na prerušenie konania zo dňa 26.06.2014 (okresný súd v rozsudku odkazuje na svoje rozhodnutie zo dňa 19.12.2013, potvrdené odvolacím súdom) potom tomuto konaniu o prerušenie konania bránila zákonná prekážka veci právoplatne rozsúdenej (§ 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova), kedy procesný postup súdu upravuje ust. § 104 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd

konanie zastaví. V danom prípade ide o takúto situáciu, pretože uznesenie okresného súdu č. k. 7C/232/2012-169 zo dňa 19.12.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15/Co/271/2014 - 159 zo dňa 06.03.2014, nadobudlo právoplatnosť dňa 07.04.2014, pričom ide o totožný predmet konania.

Úvahy navrhovateľa spočívajúce v tom, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania proti ktorému legálne pripustil odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, takýto názor navrhovateľa nemá oporu v platnej právnej úprave. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by prvostupňový súd nemohol v rozhodnutí vo veci samej zároveň rozhodnúť aj o návrhu na prerušenie konania resp. že ak súd rozhodne o návrhu na prerušenie konania, je povinný do právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania vyčkať s rozhodnutím vo veci samej. Spôsob rozhodnutia aký zvolil okresný súd, je právom dovolený a nebráni podaniu opravného prostriedku voči nemu a ani riadnemu jeho vybaveniu odvolacím súdom bez toho, aby účastník ktorý odvolanie podal bol poškodený na jeho právach.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu voči neúspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov konania. Keďže však odporca neurobil žiadny návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania a ani mu žiadne nevyplývajú zo spisu, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.